

Deniz Okan

- Őirler -

Yayın Tarihi:

27.12.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Beş Yıl Sonraki Sana Not

Yaşamına;
Az önce doğan bebeğinin kokusunu
İlk defa içine çeken bir anne gibi
Sarıl.

Ölümünü;
Önce madenden altın çıkarıp
Sonra onu saklamak için
Yine toprağa gömmek gibi bil.

Üzgünlüğün;
Geçmişte yarım bıraktıklarınsa
Artık bir fırsatın yok,
Onları tamamlayamazsın.

Beş yıl sonraki sana not;
Delilik ile normallik arasında
İnce bir çizgi yok.
Geçersen anlayamazsın.
Deniz Okan

Emekli Albay

Bahar gelmişse eğer gönlümüze,
Balkon kucağını açmışsa çocuklarımıza.
Sonra beyazlar kaynayıp makine de durmuşsa,
Salataya yanlılıkla soğan koymuşsa hoşik nine.

Kapıları gıcırdayacak kadar eskitmişsek bir evi.
Didişiyorsak bir prizi tamir ederken bile,
Bir tren geçiyor görüyor musun?
Varmak için menzile.

Aklımın zillerine basıp kaçıyorsa her gece hayalin.
Elinde sapan koca bir taşı atıyorsan kuş gönlüme.
Pencere pervazında beni beklerken çürüsün dirseklerin,
Emekli olup, torun sevelim.

Adama bak arabayı nereye park etmiş görüyor musun?
Dur şunun sileceklerini kaldıralım!
Seninle biz dünyadaki tüm çocukları doğurup,
O anneleri aldıralım!

Çünkü çocuklar aşkımız için
Atom bombalarımızı ironik cennetlere sürecekler,
Bir tren geçiyor görüyor musun?
Bazılarımız bindiler ona, kalanlar da binecekler
Trene saldıralım!

Ben yetim, sen öksüz

Anlaşalım.

Sen bana baba ol bir ömür,

Bende olduğu kadar

Sana anne.

Elele tutuşup her düştüğümüzde

Birbirimizi kaldıralım.

Deniz Okan

Ev Hediyesi

Bazen ağlıyor ama bir zamanlar
Sadece reçellere ayrılmış bir rafı vardı.
Mutfakta tütünler, sigara, defne yaprağı
Kısaca duman altı.
Kulağımıza kiraz takarak büyüttü bizi.
Küçük hikayelerim bu mutfaktan çıktı hanımım
Küçük hikayelerim mühim değildir.
Ama anneme şirden elbiselerini
İlk burada diktim hanımım
Gelmişken gençliğime, sizde alın biraz;
İster şirderimden bir elbise,
İster kulağınıza bir çift kiraz.

Şimdi sonbahar ama yazın burada
Çok güzel bir manzara vardı
Şu gibi berrak, naneli şeker gibi ferah,
Kısaca huzur gibi.
Gençtim, cebime huzur koyarak büyüttünüz beni
Büyük hikayelerim işte bu ağaçtan çıktı hanımım
Ki büyük hikayelerim de artık mühim değildir.
Ama ilk şarkılarımı
İşte burada söyledim ben hanımım
Gelmişken mabedime, sizde alın biraz;
Lazım olduğunda koyduğunuz, cebimden huzur,
İsterseniz de şarkılarımdan hicaz.

Şimdi bir kere daha yazıp
Şehrinin omuzlarına atmalıyım
Dua gibi saf ve kara kışta bile sıcak
Kısaca sizin gibi.
Siz bana çok dua ettiniz biliyorum
Bana hayatın hediyeleri duanızdan çıktı hanımım
Benim hayatım mühim değildir.
Affedin, ev hediyezi
Ancak böyle verebildim hanımım
Her lazım olduğunda buradan alın;
Ya ihtiyacınız olduğunda az bir tebessüm
Ya da size ettiğim dualardan biraz.

Deniz Okan

Fırsatım Vardı Delirdim

Birkaç defa ölümlerden döndüm.
Sonra bir sigara yaktım,
Attım kendimi bir vapura.
"Boğaz turu 20 kağıt!"
Görevli gözlerini devirip bakınca,
Sigarayı avucuma gizledim.
Hayatım bir bilet sırası gibi geçti
Gözlerimin önünden.
En yırtık ayakkabım,
En yamalı pantolonum,
Ve kış cebimdeki yıpranmış bilet.
Birkaç defa bunalıma girdim.
Ayakkabıları çıkarıp toprağa bastım.
Herkes bir acayip baktı.
Bende artık ayakkabıma toprakları doldurdum.
Fırsat buldukça da delirdim.
Kekikler topladım, satarım bunları dedim.
Onlar beni sattı.
Mis kokulu kekiklerden bile kazık yedim.
Bozuklarla da hep şekerler aldım.
Varsın tatlı tatlı çürüsün hayatım.
Kaç kez kovuldum?
Sıvadaki bir çatlakta,
Sabah esintisinde,
Çocuk ağlamasında
Ve bazı şarkılarda,

Farklı şehirlerden gönderdiğin "selamlar" buldum.

Farklı zaman dilimleri,

Sen ve güzelliğın

Sanki hep aynı yerde duruyormuş da

Sırayla etrafında çekiliyormuş gibi

O eski Yeşilçam filmleri.

Deniz Okan

Hořakal

Güneş,
Yaşın kadar yıldır.
Gölgeni çizen,
Bir ressamdır.

A meleğim!
Sen Yařlandıkça,
Boyun kısaldı,
Gölgen kısaldı.

İşte bu yüzden,
Ressam küřtü,
Günler kısaldı
Ve sen ölünce...
Deniz Okan

İngelosi

Bir çiçek,
Mevsimi değil ama
Yaşamak istiyor,
Yetiş.
Yapraklarının uçları beyaz da
Dipleri nasıl karanlık,
Herkes gibi.
Gereken sevgilerin elinde.
Kendimi bulamadım diye,
Bazen de ölmek istiyor, garip.
Ayıptır söylemesi kederden,
İnce hastalıktan muzdarip.

Zaten çiçek ömründe.
Güneş gidince,
Ölümde hep
Burnunun dibinde.
Dalı sağlam, boğazı ince
Korkar söylemez ama
Oda sever kendince.

Bir çiçek düşün,
Yapraklarını koparıyorsun elinde.
Ama o yine de meyus değil, şen!
Halbuki bu durumda
Yaşamak lüks, ölüm ehven-i şer.

Sevgisiz bir ömrün sonunda bile
Bütün keman çantaları.
Çiçek için
Kır bahçesi gibi.
Ve bütün piyano notaları ona
(İnsanlık yalnızca ölüm marşını icat edebildi ama)
Yaşam marşı gibi!
Marguerite.

Ah içindeki çiçek de onu
Yaşamak ile tehdit ediyor,

Yetiş.
Deniz Okan

İsimsiz

Bir çocuđun en güzel oyunuyken
Sobada kestaneyi çevirip
Babasının işten dönüşünü beklemesi
Babalar da herkes gibi ölebilir mi?

Penceremizin uygun rüzgarlarda
Uğuldayan anten deliğinden
Yine evimize dolsa "Bozacı!" sesi
Acaba babam da geri dönebilir mi?
Deniz Okan

Kırık

Büyük kararlardan önce alınan
O derin nefes gibi yaşa hayatını
Yapma küçüğüm
Dallarında kiraz
Denizlerinde ayaz var
Bu dengesizlik bitirir seni
Üzülme hem daha bir sürü yaz var
Otur balkonuna, çayını yudumla
Belki bir sigara
Geçeni de hayat sanma
Bu ancak bir mevsimdi
Mutlu ol küçüğüm
Çünkü
Kalbinin kırıldığı anları hesaplasan
Toplamı da
Ömründen bir yıl etse mesela
"Nedir hayat? Nedir hayat?"
İşte bu kırık bir yılı silince
Geriye kalanlardır hayat
Yaşa
Deniz Okan